

ת"פ 39347/05/14 - מדינת ישראל נגד ש כ

בית משפט השלום באילת

31 דצמבר 2014

ת"פ 39347-05-14 מדינת ישראל נ' כ

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשם:

ש כ ע"י ב"כ עו"ד איציק כהן

גזר דין

האישום וההרשעה

1. ביום 9.9.2014 הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), בכך שביום 3.3.2014 בשעה 11:25 בקירוב, נכנס לאחד החדרים במלון רויאל ביץ' באילת.

תסקיר שירות המבחן

2. ביום 17.12.2014 נתקבל תסקיר מאת שירות המבחן, במסגרתו נסקרו קורות חייו של הנאשם ותולדות משפחתו, אך בשל צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. מהתסקיר נלמד כי הנאשם בן 42, נמצא במעקב פסיכיאטרי הכולל טיפול תרופתי והוא עובד כטבח במסעדה, מזה כשנה וחצי. בהתייחסו לביצוע העבירה, מסר הנאשם כי אינו זוכר דבר מהאירוע ומהרגעים שקדמו לו, אך לא התנער מאחריות לביצוע המעשה. נמסר כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם השירות, נענה לדרישותיו והגיע לכל הפגישות עמו. עוד נמסר כי הנאשם משתף פעולה עם גורמי הטיפול במרפאה לבריאות הנפש ונענה לדרישות הטיפוליות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם שואף לנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי, תוך שמירה על רצף תעסוקתי והימנעות מביצוע עבירות. נוצר הרושם כי הליך המשפטי הבהיר לנאשם את חומרת מעשיו, חידד עבורו גבול ברור להתנהגות והוא הפיק לקחים הולמים מההליך. בנסיבות אלה, המליץ שירות המבחן לבטל את ההרשעה בדין ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד בדרך של התחייבות כספית, שיהיה בה כדי להפחית את הסיכונים להתנהגות פורצת גבולות בעתיד.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה, עו"ד איציק אלפסי, טען למתחם ענישה שנע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות ועתר להטיל על הנאשם מאסר מותנה, קנס והתחייבות להימנע מביצוע עבירה. התובע עמד על נסיבות ביצוע העבירה ועל הנזק שעלול היה להיגרם מביצועה ככל שהנאשם היה נגרר למפגש פיזי עם נוכחים במקום. התובע עתר להותרת הרשעת הנאשם על כנה, היות ולטענתו אין הנאשם עונה על המבחנים שנקבעו בפסיקה, ובין כך לא הוכח כי ההרשעה בדין תגרום נזק לעתידו התעסוקתי, אשר מועסק כיום, כמו גם עובר לאירוע כתב האישום, כטבח במסעדה, לשביעות רצון המעסיק.

4. ב"כ הנאשם, עו"ד איציק כהן, עתר לבטל את הרשעת הנאשם בדין ולהסתפק בהתחייבות כספית, כפי המלצת שירות המבחן. נטען כי עסקינן בעבירה ברף חומרה נמוך, מבלי שלווה בביצוע עבירות נוספות. הסנגור עמד על רקעו הנפשי של הנאשם וציין כי הנאשם החליט, על דעת עצמו, לחדול מצריכת הטיפול התרופתי עובר לאירוע כתב האישום. הסנגור הדגיש כי הנאשם נכנס לחדר מלון, שלא היה מאוכלס ולא גרם נזק לרכוש או לאדם. צוין עברו הפלילי הנקי של הנאשם ואורח חייו הנורמטיבי. נטען כי המסעדה בה מועסק הנאשם אינה מעסיקה עובדים בעלי עבר פלילי והובע חשש לעתידו התעסוקתי ככל שההרשעה תוותר על כנה.

5. הנאשם בחר שלא לממש זכותו לשאת דברים.

דין ומסקנות

האם יש מקום לבטל את הרשעת הנאשם?

6. ככלל, נאשם שהודה במיוחס לו או שאשמתו הוכחה, מורה האינטרס הציבורי כי הוא יורשע וייענש. ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי באמצעותה מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע הנאשם במגמה להביא להרתעה אישית ולהרתעה כללית. כך תוגשמה מטרות הענישה. בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע נאשם, בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה (ר' בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682; ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "**כתב**"); וע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.2007)).

כך קבעה כב' השופטת פרוקצ'הב"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נ"ד(3) 685:

"משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את הכלל בדבר המנעות מהרשעה נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול

נסיבותיו האינדבידואליות של הנאשם בראייה כוללת. נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר את גורם ההרתעה והאכיפה השיוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם. ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מההרשעה. באשר לנאשמים בגירים במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות חריגות ויוצאות דופן תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין וזאת לרוב כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

הכללים להימנעות מהרשעה או ביטול הרשעה נוסחו על ידי כב' השופטת דורנר בפסק הדין **כתב**, באופן הבא:

"הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר 2 גורמים: ראשית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסויים על ההרשעה, בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".

כללים אלה נועדו למקרים יוצאי דופן **"בהם אין יחס סביר בין הנזק הנגרם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה"** (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.8.1985)).

לצורך ההכרעה בשאלת אי ההרשעה יש לשקול את עברו של הנאשם, חומרת העבירה, נסיבות ביצועה, מידת הפגיעה שהסבה העבירה לאחרים, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, דפוס התנהגותו של הנאשם ויחסו לעבירה - האם נוטל הוא אחריות על ביצועה? האם הוא מתחרט עליה? משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם והשפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

נוסף על כך, נלקחת בחשבון גם שאלת שיקום הנאשם במסגרת שיקולי הענישה ואינטרס שיקומו של העבריין, אשר יכול לא אחת להטות את הכף מול האינטרס הציבורי (ר' פסיקת כב' השופטת שטרסברג כהן בע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.2.2001)).

7. לאחר ששקלתי טיעוני הצדדים ובהתייחס למבחנים השונים שנסקרו בהלכה הפסוקה, הגעתי לכלל מסקנה כי אין הצדקה לחרוג בעניינו של הנאשם מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו, בנסיבות המקרה דנא, ואפרט טעמי.

חומרת מעשה הנאשם ונסיבות ביצועו, שיש בהן כדי לגבור על מקריות כלשהי שניתן היה לייחס להתנהגותו, והפוטנציאל הגלום בו להתפתחות אירוע אלים אינם מאפשרים מסר של סלחנות בדרך של ביטול ההרשעה.

הנאשם אמנם לקח אחריות על מעשיו, אך בפני שירות המבחן ציין כי אינו זוכר מאומה מהאירוע, והודה בו לאחר שהוברר לו כי נמצאו טביעות האצבע שלו בתוך חדר המלון. מכאן, עולה חשש כי לצד הודאתו במעשה לוקה הנאשם בהפנמה חלקית של חומרתו. בנסיבות אלו, סבורני כי האינטרס הציבורי מחייב הטבעת חותם פליליות על מעשה שכזה, לבל ישוגר מסר הפוך מן המתחייב. כל מסקנה אחרת, תפגע בשיקולי ענישה אחרים הקשורים לגמול ולהרתעת הנאשם ועבריינים כמותו.

מעשהו של הנאשם אינו קל ערך והפגיעה שתיגרם לו מהרשעתה אינה כה כבדה, על מנת שייקבע עניינו כיוצא דופן לשם חזרה מהרשעה. שיקולים אלו באים לכדי ביטוי בעניינו של הנאשם בעצם הרשעתו, בהשתת עונש הרתעתי שירחף כחרב מתהפכת מעל ראשו, לבל ישוב ויבצע עבירות נוספות בעתות כהות חושם, דחק או משבר עתידיות. רכיבי ענישה אלה לא יהיו אפשריים, ככל שלא יורשע הנאשם בדין.

זאת ועוד; לא שוכנעתי מהעדר יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו. בהקשר זה יש להראות, כי הפגיעה הצפויה בסיכויי שיקומו או בעתידו של הנאשם אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית שיש בהרשעתו. בבחינת הנזק העלול להיגרם לנאשם, אין מקום להסתפק ב"תרחיש תיאורטי", ויש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.1.2013); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.3.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2012)).

נמסר כי הנאשם מועסק מזה כשנה וחצי כטבח במסעדה. לא הוצגה לפני ולו ראשית ראיה כי הרשעתו בדין תפגע בהמשך העסקתו. יתר על כן, בהינתן העובדה כי הרשעת הנאשם שרירה וקיימת מזה כ-4 חודשים, מבלי שהביאה לפיטוריו עד כה, הרי שלא שוכנעתי כי יש ממש בטענה כי אי ביטולה של ההרשעה בשלב זה תביא קרוב לוודאי לפיטוריו. אציין כי גם אם קיים פוטנציאל לפגיעה תעסוקתית בשל ההרשעה בדין, אינני סבור כי בנסיבות דנא יש להעדיף את הנאשם שלפני ביחס לכלל הנאשמים שמורשעים בדין בגין אותה עבירה.

למותר לציין כי להמלצות שירות המבחן ניתן משקל רב, אך הן אינן חופפות בהכרח את שיקולי בית המשפט, המופקד על ראיית מכלול האינטרסים בענישה ועל כן לא מצאתי לקבלן. נטילת אחריות מצד הנאשם לביצוע העבירה בדמות הודאתו בכתב האישום והעדר עבר פלילי אינם משיגות את חומרת המעשה ואינם מרפאים העדר ראיה לנזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה. לא הובהרה משמעות ההרשעה על דימויו העצמי של הנאשם. סבורני כי הליכת כבדת דרך לקראת הנאשם תמצא ביטוייה בגזירת עונשו על פי שיקולי שיקומו וכדי הטלת עונש הרתעתי צופה עתיד כאמור וזאת לאור השיקולים עומדים לו לקולא ולחומרה.

לאור כל האמור, הרשעת הנאשם תיותר על כנה.

העונש

8. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" התווה את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40 לחוק העונשין).

מלאכת גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

תחילה, אקבע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצעה הנאשמת, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים החברתיים, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בסעיף 40 לחוק העונשין (סעיף 40 לחוק העונשין);

לאחר מכן, אבחן האם ראוי לחרוג מן המתחם לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40 לחוק העונשין) או לחומרה בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40 לחוק העונשין);

לבסוף, אקבע את העונש המתאים שיושת על הנאשמת, בהתחשב בצורך בהרתעת הנאשמת (סעיף 40 לחוק העונשין), בצורך בהרתעת הרבים (סעיף 40 לחוק העונשין) ובנסיבותיה האישיות של הנאשמת שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40 לחוק העונשין), כמו גם בנסיבות אחרות ככל שתמצאנה רלוונטיות (סעיף 40 לחוק העונשין).

[ראו: ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.6.2013)].

מתחם העונש ההולם

9. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו בית משפט מתחשב בשלושת אלה: ראשית, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם; שלישית, במדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.8.2013)). אעמוד להלן על מרכיביו השונים של מתחם העונש ההולם.

10. **הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה:** עבירת הסגת הגבול היא עצם הכניסה לנכס המוחזק בידי אחר כדי לעבור עבירה, לצדה קבע המחוקק עונש מקסימאלי של שנתיים מאסר. פלישה וכניסה לטריטוריה זרה, השייכת לאחרים, יש בה כדי לפגוע בזכות הקניין. הערך המוגן הוא זכותו הקניינית של האחר להחזיק בנכס שבחזקתו ולמנוע מזרים להיכנס אליו. כל אדם וכל גוף זכאי להגנתו של החוק ומערכת המשפט, בשמירה על רכושו ובהגנה מפולשים אליו. במקרה כגון דא, פגע הנאשם בערכים החברתיים של ביטחון הציבור, הזכות לפרטיות והזכות לקניין. מלבד הפגיעה בשגרת החיים ועוגמת הנפש אשר קיימת בכל עבירות הרכוש, בעבירות של הסגת גבול קיים גם סיכון אינהרנטי להתדרדרות האירוע לפגיעה פיזית בחיי אדם.

11. עבירת הרכוש בה הורשע הנאשם אינה מהרף הגבוה במדרג החומרה בספר החוקים, לרבות ביחס לעבירות רכוש אחרות כגון: שוד או התפרצות למקום מגורים. עם זאת, נסיבות ביצועה מצביעות על חומרה מסוימת, שעה שהנאשם נכנס באור יום ללא רשות לחדר במלון שעשוי היה להיות מאוכלס ומכאן הפוטנציאל להתרחשות אירוע אלים.

12. **במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין), נתתי דעתי, בין היתר, לכך שחלקו של הנאשם במהלך הדברים היה מרכזי. מתיאור עובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם הסיג גבול לחדר מלון בשעות היום. נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על תכנון שקדם לה מצד הנאשם. עם זאת, אין המדובר במעשה שניכר בו תחכום רב. הנזק שנגרם מביצוע העבירה הינו פגיעה בפרטיותם ובתחושת הביטחון של אורחי המלון ששכרו את החדר אליו נכנס הנאשם, כמו גם פגיעה בשמו הטוב של בית המלון. הנזק שהיה עלול להיגרם מביצוע העבירה הינו הפוטנציאל להיתכנות מפגש אלים בין מסיג הגבול לבין דיירי המקום. לא הובהרה הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירה. לנאשם עבר נפשי ונמסר כי גם כיום הינו במעקב פסיכיאטרי ומטופל בתרופות. נטען כי הנאשם חדל מצריכת תרופותיו עובר לאירוע הנידון. הנאשם הופנה לפסיכיאטר המחוזי אשר חיווה דעתו כי הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשים המיוחסים לו בכתב האישום. צוין כי הנאשם במצב נפשי יציב וטוב, בעל כושר תובנה ושיפוט, מודע למעשים המיוחסים לו ומצר על התנהגותו, על אף שלפי טענתו אינו זוכר את פרטי התנהגותו. בחוות הדעת צוין כי בבדיקה פסיכיאטרית שנערכה לנאשם ביום 6.3.2014 (3 ימים לאחר ביצוע העבירה) נוצר רושם של מצב פסיכויטי עם מרכיבים של מניה. מכאן, הבאתי בכלל חשבון את קרבת הנאשם לסייג לאחריות פלילית על רקע נפשי.

13. **מדיניות הענישה הנהוגה** - עיון במקרים שנדונו בפסיקה על עבירת רכוש מסוג הסגת גבול פלילית, מלמד כי מעטים הם המקרים בהם הורשע נאשם בעבירה זו בלבד, מבלי שהתלוו לה עבירות רכוש נוספות (כגון גניבה או התפרצות). להלן דוגמאות ממקרים קרובים לענייננו, במידת האפשר:

א. בת"פ (שלום אילת) 57386-04-13 **מדינת ישראל נ' אלחסוני** (ניתן ביום 7.7.2014) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירת הסגת גבול פלילית, בכך שנכנס דרך חלון שניפץ לקרוואן במגרש גרוטאות באזור התעשייה שם גנב נעלים, תיק אישי ואוכל מהמקרר. נקבע **מתחם ענישה שנע בין מעצר מותנה ושל"צ לבין שישה חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות** ועל הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו צו של"צ (180 שעות), צו מבחן, התחייבות והוארכה תקופת מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד נגדו.

ב. בת"פ (שלום אילת) 2660-08-13 **מדינת ישראל נ' אל טופחי** (ניתן ביום 10.6.2014) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו, בין היתר, בעבירה של הסגת גבול פלילית, בכך שנכנס לחצר בית מגורים והציץ אל חלון יחידת דיור במקום. נקבע מתחם ענישה לעבירה זו בלבד **החל ממאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל**.

ג. בת"פ (שלום אילת) 25431-03-13 **מדינת ישראל נ' יעקב ז'ק טורג'מן** (ניתן ביום 12.5.2014) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירות של הסגת גבול וניסיון גניבה, בכך שפרץ למחסן של מסעדה באילת. בית המשפט קבע **מתחם ענישה שבין מאסר על תנאי ל-12 חודשי מאסר בפועל** והטיל על הנאשם, בעל עבר פלילי, **4 חודשי מאסר בעבודות שירות**, מאסרים מותנים והתחייבות.

ד. בת"פ (שלום פ"ת) 15683-01-13 **מדינת ישראל נ' נור אעמר** (ניתן ביום 17.4.2014) אישר בית המשפט הסדר, במסגרתו הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי, בעבירות של הסגת גבול וגניבה בכך שהסיג גבול בבית עסק של קונדיטוריה משם גנב עוגות, בקבוקי שתייה וקופת צדקה, והוטלו עליו **45 ימי מאסר בעבודות שירות**, מאסר מותנה ופיצוי.

ה. בת"פ (שלום קריית גת) 46811-11-13 **מדינת ישראל נ' מסעוד ביטון** (ניתן ביום 12.3.2014) אישר בית המשפט הסדר, במסגרתו הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי, בעבירה של הסגת גבול בכך שטיפס לבית ונכנס דרך החלון, והוטלו עליו **3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**, מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

ו. בת"פ (שלום י-ם) 19090-06-10 **מדינת ישראל נ' שלמה אמסלם** (ניתן ביום 23.6.2011) אישר בית המשפט הסדר במסגרתו הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי, בעבירות של הסגת גבול, בכך שנכנס לחדר מגורים בפנימייה, ובהחזקת סם לשימוש עצמי והטיל עליו **3 חודשי מאסר על תנאי** (בעבירת הסגת גבול) **חודש מאסר על תנאי** (בעבירת הסמים) וקנס, בגין עבירה זו.

ז. בת"פ (שלום י-ם) 2783/09 **מדינת ישראל נ' רסמי אבו חליל ואח'** (ניתן ביום 2.9.2010) אישר בית המשפט הסדר במסגרתו הורשעו ארבעה נאשמים בעבירה של הסגת גבול והוטלו על כל אחד מהם **4 חודשי מאסר על תנאי** וקנס כספי.

ח. בת"פ (שלום אילת) 1041/08 **מדינת ישראל נ' שירן פסו ואח'** (ניתן ביום 15.2.2010) אישר בית המשפט הסדר במסגרתו הורשע הנאשם, נעדר עבר פלילי, בעבירה של הסגת גבול בכך שעלה עם אחרים לגג בניין במטרה לגנוב משם ברזלים, והוטלו עליו **3 חודשי מאסר על תנאי** וקנס כספי.

14. מכל המקובץ, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה והיחס ההולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו, סבורני כי מתחם העונש ההולם נע על פני ספקטרום שבין מאסר מותנה ושל"צ לבין **6 חודשי מאסר בפועל**, שיכול וירוצו בעבודות שירות לצד ענישה כספית והרתעתית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה ?

15. בנסיבות הנאשם שלפניי לא נמצא פוטנציאל שיקומי המצדיק חריגה ממתחם הענישה לקולא (סעיף 40 לחוק העונשין). מנגד, לא מצאתי הצדקה לחצות את רף מתחם הענישה לחומרה, משיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40 לחוק העונשין).

השיקולים השונים, ינחוני בקביעת העונש המתאים בגדרי מתחם הענישה ובכללם שיקולי הרתעת הנאשם והרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות נוספות (סעיף 40 לחוק העונשין).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

16. לאחר קביעת מתחם הענישה ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לו. לצורך כך, יש מקום להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה שיש בהם כדי להשפיע על גזירת הדין, כגון: גיל, עבר הפלילי, נטילתהאחריות, פגיעת העונש במשפחתו, נסיבות חיים קשות שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירה, שיתוף הפעולה עם רשויות החוק ועוד (ר' סעיף 40 לחוק העונשין). בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיוידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

17. לחובת הנאשם, עומדת חומרת העבירה אותה ביצע, המדיניות העונשית בעבירה זו והפוטנציאל לנזק לרכוש ולפגיעה בנפש הטמון בה.

18. לזכות הנאשם הבאתי בכלל חשבון את הודאתו במיוחס לו בכתב האישום שתוקן משמעותית לקולא, הבעת החרטה, לקיחת האחריות, העדר עבר פלילי ושיתוף פעולה עם הגורמים הטיפוליים והשיקומיים. מצאתי לתן משקל רב להמלצות שירות המבחן, לאורחות חייו הנורמטיביים של הנאשם, יציבותו התעסוקתית מזה כשנה וחצי, אבחוננו כלוקה במחלת סכיזואפקטיבית והתמודדותו הלא פשוטה למניעת החמרה במצבו.

בנוסף לכך, הבאתי בחשבון כי במסגרת ההליך דנא, שהה הנאשם במעצר במשך 14 ימים, לאחריהם שוחרר למעצר בית מלא לתקופה שנמשכה כ-6 שבועות, ולאחריה קוצר משך מעצר הבית לשעות הלילה בלבד.

העונש המתאים לנאשם

19. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, באיזון ביניהם ובשים לב לפסיקה הנוהגת, מצאתי להשית על הנאשם, עונש כדלקמן:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מהיום יבצע כל עבירת רכוש, למעט החזקת נכס חשוד כגנוב.

ב. קנס כספי בסך 500 ₪ או מאסר למשך 3 יום תחתיו. הקנס ישולם בתוך 30 יום. פיגור בתשלום יחייב את הנאשם בתוספת ריבית פיגורים כחוק.

ג. התחייבות - הנאשם יחתום על התחייבות בסך 1,500 ₪ להימנע מלעבור במשך 3 שנים מהיום על כל עבירת רכוש, למעט החזקת נכס חשוד כגנוב. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים מהיום, ייאסר בגין כך למשך 7 ימים.

20. ניתן בזאת צו להשמדה/חילוט/השבה של המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.